

Ο ΜΙΣΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

2 -

Με τὸν ἴδιον τρόπο πού βρίζεται τὸ ἔργο τοῦ Παρορίτη, βριστήκανε ἄλλοτε καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ζολᾶ.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ μόνο ἔγκλημα τοῦ κ. Ἰορδανίδου πὺς τόλμησε νὰ μπάσει στὴ βιβλιοθήκη τοῦ σχολείου τὸ «Μεγάλο Παιδί» τοῦ κ. Παρορίτη. Ἀκοῦστε ὅλα τὰ ἔργα πὺς διαπράττονται μέσα στὸ σχολεῖο, σημειωμένα σὲ μιὰ καταγγελία πὺς οἱ ἄλλοι δασκάλοι μαζί με τὴν παραίτησή τους ἀναγκαστήκανε νὰ υποβάλλουνε στὸν Πρόξενο. Τὰ ἀναφέρει πάλι ἡ «Κλειὺ» με τρίχες σηκωμένες ἀπὸ ἱερὴ ἀνανάχτηση, στὸ φύλλο τῆς 4ης Μαΐου, με τὸν τίτλο «Σηπεδὼν ἀποκαλυπτομένη».

Ἀσφωνοῦνεν πρὸς τὸν κ. Ἰορδανίδην ἐν πρώτοις διότι τὸ ὑπ' οὗτοῦ τέθιν εἰς ἐφαρμογὴν σύστημα, βασιζόμενον ἐπὶ τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας τοῦ μαθητοῦ, καταστρέφει τὴν πειθαρχίαν αὐτοῦ ὅπου τῆς ὁποίας δυσχεραίνεται τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου μειοῦνται ἢ θέσιν αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ μαθητοῦ, γεννᾶται δ' ἡ ἀταξία καὶ ἡ ἀπειθεία. Ὅτι ταῦτα ἔγινον αὐτῶς ἀποδεικνύουσι τὰ ἐπόμενα παραδείγματα. Οἱ μαθηταὶ ἤρχισαν νὰ μὴ δισκοινῶσι τὰς ὁδούς τοῦ διαλείμματος καὶ τῆς ἀναπαύσεως ἀπὸ τὰς ὁδούς τῆς ἐκπαίδευσης καὶ τοῦ μαθήματος, εἰσεργονοῦνται δὲ πολλὰ εἰς τὰς παροδόσεις ἐν ἀποξίᾳ, κοιτοῦντες τὰ τύμπανα καὶ τοὺς κοντοὺς μετὰ τὰ ὁποῖα ἔπαιζον κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ διαλείμματος.

Διαφωνοῦνεν πρὸς τὸν κ. Ἰορδανίδην, διότι, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων καταδεικνύεται, τὸ σύστημα αὐτοῦ ἐμποδίζει πᾶσαν τιμιότητα καὶ πρὸ πάντων τὴν ἐκ μέρους τοῦ διδασκάλου ἐπιβαλλομένην.

Διαφωνοῦνεν πρὸς τὸν κ. Ἰορδανίδην, διότι ἀντελήφθημεν αὐτὸν ἡμιγὰρ καὶ ἀδιάφορον πρὸς τὰς θεωρητικὰς ἡμῶν παραδόσεις. Προκειμένον ἐπὶ παραδείγματι νὰ κοινωνήσωσιν οἱ μαθηταὶ τῶν ἀγοάντων μυστηρίων τὴν Κιόριανὴν πρὸ τῶν Χριστιανῶν, εἰς παρατήρησιν ἑνὸς τῶν σινοδέλων, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν τοῦτο, διότι τὸ Σάββατον δὲν νηστεύεται τὸ ἔλαιον, ὁ κ. Ἰορδανίδης ἀπάντησεν «ὦ καὶ μένε, αὐτοὺς τοὺς τύπους κάθεσαι καὶ κυττάξεις».

Προετιμήθη ὅτι εἰς τὰς κατ' ἰδίαν διαλέξεις καὶ συνεδριάσεις τῶν διδασκάλων, οὐδέποτε ἐκ μέρους τοῦ κ. Ἰορδανίδου ἐνέμετο λόγος περὶ ἠθικῆς τῶν μαθητῶν διαπλάσεως. Ὅσας δὲ ἡμεῖς οἱ διδάσκαλοι προοιβάμεν τοιαύτης φύσεως ζητήματα ἀντιμετωπίζομεν τὴν ἡλικίαν τοῦ διευθυντοῦ ἀδιαφοροῦν. «Μὴ περιορίζετε τὴν φύσιν», εἶναι ἡ συνήθης αὐτοῦ ἀπάντησις.

Διαφωνοῦνεν πρὸς τὸν κ. Ἰορδανίδην διότι ἔχει μόνον ἀσπείρει τὴν γυμνασίαν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ διδάσκει αὐτὴν εἰς τοὺς μαθητάς, παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ 107 άρθρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ὅπου ἐπιβάλλει τὴν καθαρὰν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς γλῶσσαν ὑποχρεωτικὴν ἐν ταῖς σχολαῖς. Ἀνέλαβε σκοπὸν τὴν διδασκαλίαν τῶν ἐκθέσεων εἰς Ε' καὶ ΣΤ' τάξιν ἐπιβάλλων εἰς τοὺς μαθητάς νὰ συνθέτωσιν ἐν γλῶσσῃ γυμναστικῇ. Ἦνα αὐτὴν καταστρέφεται πᾶν ὅ,τι οἱ ἄλλοι διδάσκαλοι τῶν ἑλληνικῶν οἰκοδομοῦσι διδάσκοντες τὴν καθαρὴν γλῶσσαν κατὰ τοὺς τύ-

πους τῆς γραμματικῆς μεθοδικῶς πάντοτε καὶ ἀπλῶς, συμφώνως τῷ προγράμματι τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ μαθηταὶ ἀντιληφθέντες οὕτω ὅτι ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς γραμματικῆς, παραμελοῦσι τὴν ἐκμάθησιν αὐτῆς καὶ δυσχεραίνουνε τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ καθιστῶσιν αὐτὸ ἀκαρπὸν καὶ ἀτελεσφόρητον.

Διὰ τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν οὗτος εἰς τοὺς μαθητάς προέκυψεν ἡ δυσπιστία ἀπ' ἑνὸς τῶν μαθητῶν πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ ἡ ἀπειθεία ἀπ' ἑτέρου τούτων καὶ ἡ ἀσέβεια πρὸς αὐτοὺς καὶ οὕτως ἐστερήθημεν τοῦ μέσου τῆς ἐπὶ τῶν μαθητῶν ἐπιδράσεως.

Εὐρέθη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν σχολείων, τῇ προσωρινῇ διὰ τὰ διδασκόμενα ἐν τῷ σχολεῖο παιδία, τὸ ἠθικοπλαστικὸν βιβλίον «Τὸ Μεγάλο Παιδί», τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἀληθῶς τόσῳ «μεγάλῳ» ὥστε ὅχι μόνον τοὺς μαθητάς καὶ τὰς μαθητρίδας διεφώτισεν ἀρκούντως περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων ἠθικοκοινωνικῶν ζητημάτων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἐφορείας διήνοιξεν, ὥστε νὰ ἴδωσι καθαρῶς τὸ ποσὸν ποιὸν τοῦ νεωτεριστοῦ διδασκάλου.

Ἐκόμισεν πρὸς πλουτισμὸν τῆς παιδικῆς βιβλιοθήκης καὶ ἠθικοποίησιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητοῦν του, δύο νέους μαθητοὺς ἐπιγραφόμενους «Ὁ ἄνθρωπος δάσκαλος» καὶ «Τὰ ταξίδια μου». Ἐκ τούτων τῶν συγγραμμάτων βιβλίων τὸ ποῦτον ἐδόθη πρὸς ἀνάνωσιν εἰς δεκάτην μαθητὴν (νῦν εὐρίσκειται εἰς γείτοας τοῦ κ. Προξένου) πεοινοῦνται μετὰ ἄλλων, ἀθέμιτον ἐπὶ τῆς γλῶσσης ἐπαύλεως πλουτοῦ συνάντησιν τῆς κόρης τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ μικροῦ βοσκού, τὸ δὲ ἄλλο ὅπου ἐδόθη πρὸς ἀνάγνωσιν εἰς δωδεκάτην μαθήτοισιν, ἐκθέτει τοὺς τοόπους καὶ τὰ μέσα ὅτινα μεταγυροῦνται αἱ κόκοι τοῦ Γαλατζίου ὅπως ποσοελεύουν τοὺς εἰς τὴν πόλιν τῶν ἀφικνουμένους ξένους.»

Οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, τὰ ἴδια ὄπλα. Ἠθικὴ, θρησκεία, πατρίδα εἶναι τὰ σκουριασμένα ὄπλα τῶν ἀνθρώπων πὺς ζητᾶνε νὰ σκοτώσουνε τὸ καινούριον πνεῦμα, γιατί εἶναι ἀνίκανοι νὰ προσαρμοστούνε πρὸς αὐτό, γιατί ξέρουνε πὺς ἅμα κυριαρχήσει τὸ πνεῦμα αὐτό, παύσῃ πᾶ νῆχουνε πέραση οἱ παπαρδέλες τους καὶ σταματᾷτε τελειωτικὰ ἡ ἐκμετάλλευση τῶν ἱερῶν καὶ ὁ δόλον.

Τὸ παράδειγμα τῆς ἐρατεινῆς «Κλειού» — γὰρ νὰ ἱκανοποιήσουμε καὶ τοὺς γλωσσισμύνοτες — φιλοτιμοῦνται νὰ τὸ μιμηθῶν καὶ οἱ ἄλλες Καθολικὲς συνάδερφοί της, τὰ Ἀλεξανδρινὰ ὅμως φύλλα ὑποστηρίζουνε τὸν κ. Ἰορδανίδην καὶ τὸν κ. Μαρσέλο. Ἡ ἐφημερίδα τὰ «Νέα» στὸ φύλλο τῆς 3ης Μαΐου δημοσιεύει ἑνὰ γράμμα τοῦ κ. Δελμούζου. Δημοσιεύομε ἐδῶ ἑνὰ κομμάτι ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτό :

«Μὴ σᾶς πειράζει ἡ ἀντίδραση. Μεταχειρίζεται πρόστυχα ὄπλα καὶ πληγώνει συχνὰ βοθύτατα. Μὰ ἔτσι γίνεται σὲ κάθε μεσαιῶνα. Ἡ ἀλήθεια κυτταίνεται».

Ἐδῶ ἡλὺς πέρασε τὸ πρῶτο δέος πὺς εἶπε ἐπιβάλλει ἡ ἐπανάσταση καὶ ὅπως ἡ ἀντίδραση. Στὴ γλῶσσαν δὲ βρίσκουν νὰ κυττήσουν τίποτα πᾶ καὶ κατα-

φεύγουν στη θρησκεία και τὴν ἐθνισμό. Μπολεβίκοις μᾶς λένε τώρα. Μὲ τὰ διδακτικά θὰ χαλάσωμε, λέει, τὴ θρησκεία καὶ τὴν πατρίδα. Καὶ ἄρχισαν νὰ φλυαροῦν κάθε μέρα στὸν τύπο. Θέλουν νὰ φέρουν πάλι τὸ ζήτημα στοὺς δρόμους. Μὰ ὁ σπόρος ἔχει πιά σπαρθεῖ καὶ δὲν ξεριζώνεται.»

* * *

Ἡ ἰδία ἐφημερίδα στὸ φύλλο τῆς 8ης Μαΐου δημοσιεύει τὸ ἀκόλουθο ὠραῖο χρονογράφημα, ποὺ δίνει μιὰ ἰδέα τοῦ καθαρευουσιάνικου μυαλοῦ.

«Ἡ Ἀργυρῶ, ἡ θυρωρὸς τοῦ σχολείου Ζαγαζίκ, καμάρι τῶν ἀντιπάλων τοῦ Ἰορδανίδη καὶ ἐκπροσώπησις τῆς ἰδεολογίας των, μοῦ δίδει ὅλην τὴν οὐσίαν τῆς ὑπάρξεώς της τὴν στήγμην ποὺ συναντῶ στὴν ἀκρογιαλιά τὰ παράξενα αὐτὰ ψωφίμα.

Μιλοῦσα μὲ τὰ παιδιά τοῦ σχολείου Ζαγαζίκ περπατώντας στὸ προαύλιο καὶ ἤκουα τίς δροσερὲς ἐντιπώσεις των ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ τους μὲ τὸν κ. Ἰορδανίδη τὸ Μιτ Γάμρ, ὅταν μοῦ ἔδειξαν τὴν Ἀργυρῶ.

Ἀπαράλλακτα ὅπως ἀνάμεσα στὰ κοχύλια συναντοῦμε τὸ κούφιο κέλυφος τοῦ ἐξοφλημένου ἀχινοῦ.

Ἔσπευσα νὰ τείνω τὸ χέρι μου πρὸς τὴν Ἀργυρῶ, προστατευόμενο ἀπὸ πέτινο γάντι. Κάποια ἐξασκήσις εἰς ἀηδίας εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὴν ζωὴν....

Καὶ εἶπα τότε πρὸς τὴν Ἀργυρῶ, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ εἴπῃ κανεὶς πρὸς αὐτὴν τὴν ψυχὴν τῆς ἀντιδράσεως πρὸς τὰ καλὰ ἔργα.

— Τί πράγματα ἀκούω, κυρία Ἀργυρῶ;

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀπήντησε πρὸς τὸν Φάουστ κομπότερα, διότι πάραυτα μοῦ ἀπεκρίθη:

— Κυρία ἐγὼ δὲν εἶμαι, εἶμαι κορίτσι, (80 ἐτῶν). Ἀλλὰ, κύριέ μου, πρώτη φορὰ βλέπομεν κι' ἐγὼ κι' ὁ Σταμάτης τέτοια πράγματα.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Σταμάτης, ἀδελφὴ Ἀργυρῶ;

— Ὁ φύλακας.

— Καὶ δὲν φωνάζατε;

— Ἄν μιλήσαμε; Βαρεθήκαμε πιά! Τὰ εἶπα, μίλησα, ξαναμίλησα, ὡς ποῦ ἔγινε κακὴ!!

Μοῦ μιλοῦσε σιγά, ὡς ἤρμοζεν εἰς τὴν ἐκμυστήρευσιν.

— Εἴχαμε τὸ σχολιὶν στὴ μέση τῆς αὐλῆς, κύριε, κι' εἶτοι ἔξομα ποιά εἶνε τὰ κορίτσια, ποιά τ' ἀγόρια. Ἦρθε ἰδὼν ὁ θεομπαίχης ὁ διευθυντὴς κι' ἔβγαλε τὸ σχολιὶν κι' ὅλα γίνηκαν ἕνα. Ἐγὼ κι' ὁ Σταμάτης εἴπαμε δεξιά-ξερὰ νὰ πάρουν τὰ παιδιά τους οἱ ἄνθρωποι.

— Ὁ Σεβασμιώτατος τὰ ξέρει;

— Καὶ βέβαια. Ἰσα-ἴσα μοῦ εἶπαν τὰ παιδιά (οἱ δασκάλοι) πῶς θὰ τὰ ποῦνε αὐτὰ στὸν τύπο.

— Ὁ διευθυντὴς, ἀδελφὴ Ἀργυρῶ, δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ;

— Στραβοκέφαλος! Ἄκου νὰ ἰδῇς: Προχτὲς ἡ Ζαφείρω (μιὰ μαθήτρια) ἔκαμε κάτι καὶ εἶπα τοῦ διευθυντῆ νὰ βάλῃ τὰ παιδιά ὅλα νὰ τὴ φτύσουν. Καὶ γέλασε ὁ κακοῦργος! Εἶναι τοῦτα πράγματα;

Ἐκαμα δυὸ βήματα πίσω καὶ ἔσπευσα νὰ ζητήσω βοήθειαν ἀπὸ τὰ παιδιά.

Ἀργότερα, μετὰ τὸ μεσημέρι, μιλοῦσε μὲ τὸν κ. Ἰορδανίδη γὰρ τὴν ἐπίδραση τῆς χειροτεχνίας στὴ ζωικὴ ἐκδήλωση τοῦ παιδιοῦ.

Ἐνεφανίσθη ἡ Ἀργυρῶ.

— Κύριε διευθυντή, ἀκόμη ἡ ὥρα 1 1)2 κι' ἤλθαν τὰ στρίγγλικά κι' ὅλας. Πῆς τους νὰ ξεκουμπιστοῦν ὡς ποῦ νῶρθη ἡ ὥρα δύο....

Ἡμπορούσαμεν ἀλήθεια νὰ κλάψωμεν. Τὰ παιδιά ἤρχοντο ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν κίνησιν καὶ τὸ φῶς ἐνωρὶς στὸ Σχολεῖο. Ἡ Ἀργυρῶ δὲν τὰ ὑπέφερε. Ἦταν στρίγγλικά.»

Στὸ σημεῖο αὐτὸ σταματοῦνε οἱ πληροφορίες μας. Ὑποσχόμεθα νὰ σᾶς κρατήσουμε ἐνήμερους τῆς διδαχτικώτατης αὐτῆς ἱστορίας ἕως τὸ τέλος της.

ΦΑΡΑΩ

Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜΗ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΑ

Ἀθῆνα 10—6—19

Ἀγαπημένε «Νουμά»,

Μπράβο σου γιὰ τὸ ξεοκέπασμα τοῦ Γιανιοῦ ποὺ ἔκανες. Τοῦ ἄξιζε μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀφοῦ ἡ μόνη του σκέψη μὲ τὴ λογοτεχνία εἶτανε πάντα νὰ θρίξῃ τοὺς λογοτέχνες. Μὰ καὶ ἡ μόνη του σκέψη μὲ τὸ σοσιαλισμὸ εἶτανε πάντα νὰ θρίξῃ τοὺς σοσιαλιστές. Ποιὲ του δὲν ἔγραψε δυὸ ἀράδες ποὺ νὰν τοῦ δίνοντε τὸ δικαίωμα νὰ μιλῇ γιὰ λογοτεχνία, καὶ ποιὲ του δὲν ἔγραψε ἄλλες δυὸ ἀράδες ποὺ νὰν τοῦ δίνοντε τὸ δικαίωμα νὰ φτυγοῦρῃ γιὰ σοσιαλιστὴς. Φαντάσου ποὺ σ' ἔνα τελευταῖο τοῦ ἄρθρου στὴν «Κοινωνία» του ἐξακατήρισε τὸ Αὐστριακὸ κράτος στὴν ἀρχὴ «σοσιαλιστικὴ δημοκρατία» καὶ στὸ τέλος «σοσιαλ-παισιωτικὸ κράτος». Καὶ στὸ ἴδιο ἄρθρο ἔδωσε καὶ τὴν ἀκόλουθον πολέμιον πληροφορίαν, ποὺ οὔτε ἡ ἀμάθεια τοῦ Μαχαίρα ἀπὸ τὰ σοσιαλιστικὰ πράγματα, δὲν τὴ συχωράει. Ἐγραφε λοιπὸν πὼς πρωθυπουργὸς τῆς Αὐστρίας εἶναι ὁ πατέρας Ἀντιλερ—ὁ Βίκτωρ Ἀντιλερ—ποὺ ὁ καημένος πέθανε ἐδῶ καὶ πολλοὺς μῆνες. Καὶ πὼς ὁ γιὸς του Φρίτς Ἀντιλερ εἶναι ἀπλῶς ἕνα σπουδαῖο πρόσωπο, ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος ἔξερει πὼς εἶναι ὁ Πρόεδρος τῆς Αὐστριακῆς Δημοκρατίας.

Με ἀγάπη

ΕΝΑΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ

«ΤΟ ΥΔΡΟΔΟΧΕΙΟΝ»

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

Σὲ παρακαλῶ αὐτὰ τὰ λίγα νὰ τὰ δημοσιεύῃς γιὰ νὰ δοῦνε ἄλλη μιὰ φορὰ τίς κατατιέες των οἱ δασκάλοι, ὁ Χατζηδάκης καὶ πεθερὰ του καὶ οἱ καιρὸς εἶναι νὰ πάντουν οἱ κύριοι τὴν ταχτικὴ τους καὶ νὰ εἰσαχθῇ καὶ ἡ ἐθνικὴ μας γλῶσσα στὰ Γυμνάσια. Προχτὲς στὸ Στάδιο ποὺ δίνανε τὰ βραβεῖα σιὸς ἐπιτυχόντας μαθητὲς στοὺς σχολικοὺς σκοπευτικοὺς ἀγῶνες, δὲν ἔξερω ποιὸς τῶγε γράφει μὰ ὁ κ. Νικολόπουλος τὸ διάβασε, ὁ μαθητὴς Α. λαμβάνει ὑδροδοχεῖον, νὰ τὸ ποῦμε στὴ ζωητῆν μας παγοῦρ ἔξερτε τί ἀκουοῖτοκε ἰότιες ἀπὸ τοὺς μαθητὲς; Ἀ, ἄ, ἄ! Τότε ὁ κ. Νικολόπουλος γέλασε καὶ γύρισε πρὸς τὸν κ. Χονοάκη ποὺ καὶ αὐτὸς γέλασε καὶ ὅλη ἡ ἐπιτροπὴ. Κρίμας νὰ μὴν εἶτανε καὶ ὁ κ. ὑπουργός. Ὁ Χατζηδάκης ἂν τὸ μᾶθη αὐτὸ θὰ λυσάξῃ, ὁ Μισιριώ-